

М а р а. — А къмъ мене !

Б о р ъ о. — Замисленъ. Къмъ тебе ?

М а р а. — Да !

Б о р ъ о. — Защо такъвъ въпросъ ?

М а р а. — Защото — — — защото, азъ мисля —

Б о р ъ о. — Кажи какво мислишъ ?

М а р ъ а. — Не, кажи ти ! азъ — —

Б о р ъ о. — Право : и къмъ тебе, и къмъ цѣлия свѣтъ, азъ се усѣщамъ, какъ да кажа ? — — Навежда глава. Неясно ми е още, но усѣщамъ едно странно самообожаване и — — Но, Мара, да не говоримъ повече по това. Едно само мога да ти кажа, че азъ съмъ тъй щастливъ, щастливъ сега !

М а р а. — Съ болка. Да, щастливъ !

Б о р ъ о. — Несхваналъ тона на Мара, продължава съ увлечение. Искане ми се да гороря само за моитѣ картини ; да говоря за моя „Слѣпецъ“ Кжсо мълчание. На ли е силна моята картина „Слѣпеца“ ?

М а р а. — Отпаднала мълчи.

Б о р ъ о. — Защо мълчишъ ?

М а р а. — Не ми се говори.

Б о р ъ о. — Слѣдъ кжсо мълчание, държейки „Искра“ въ ръка. Тогава прочети ти статията на Урмова.

М а р а. — Не ми се чете.

Б о р ъ о. — Става. Щомъ не ти се чете, азъ ще ида при Желя. Ще ми я прочете ; ще си поговоримъ върху критиката. Азъ искамъ да чуя единъ уменъ човѣкъ какъ ще посрѣшне тоя отзивъ за мене. Като се обръща, сѣкашъ, да види нѣщо. А до тогава напълни печката добръ, че азъ ще поработя днесъ. Не искамъ да пропустна това настрояние. Излиза.

Мълчание.

Чуватъ се акорди на китара.

М а р а. — Застава прѣдъ „Слѣпеца“. Прѣди азъ избавихъ тая картина, а сега — всичко ще унищожа. Въ възбужденостъ лута се тукъ тамъ да дири ножичитѣ. Похванала въ папката. Нѣма ги ! Попипва въ чекмеджето И тукъ ги нѣма ! Спрѣла се задъхана. Гдѣ сж тия ножници ! — Да ! — — Спуска се въ стаята на Боря.